

er i Traad med det, jeg omtalte med Hensyn til Arbejderforsikringsraadets Udvidelse. I Stedet for at der vælges 2 Arbejdsgivere og 2 Arbejdere, foreslaas det af de Hensyn, jeg har nævnt, at vælge 6 af hver Kategori. — Til Lovens § 14 stiller Lovforslagets § 6 en Ændring om, at Ulykestilfælde, som ske i fremmed Havn, skulle optages i Logbogen, hvis en saadan føres, eventuelt til Søforklaring, men det er en Følge af, at man drager Søfartsvirksomhed ind under Loven. Lovforslagets § 7 indeholder en Ændring til Lovens § 16, hvor man ligeledes tager Sigte paa den Udvidelse, der foreslaas foretagen af Forsikringsraadet. Ud over dette foreslaas der ingen Ændringer i den bestaaende Lov. Hvad der staar i § 8 er jo en nødvendig Bestemmelse om, at alt, hvad der i den tidligere Lov strider mod denne, skal opheves. Jeg vilde anse det for rigtigt, at der maaske yderligere kom en Tilføjeelse om, at Ministeren bemyndigedes til at indsætte disse Ændringer i den gamle Lov, saaledes at det hele blev samlet til et, men det er jo noget, som kan komme med under Udvalgsbehandlingen.

Jeg finder i Ojeblikket ikke nogen Anledning til at komme ind paa denne i sig selv meget store Sag, men skal kun udtale Ønsket om, at den maa møde Velvillie her i Folketinget og navnlig hos den højtærede Minister. Jeg slutter mig til af de Udtalelser, den højtærede Minister fremkom med i Fjor, at han har et aabent Blik og et varmt Hjerte for denne Sag, og at han med Iver vil tage sig af den. Jeg ved ganske bestemt, og det vide vi alle, at der i store Kredse af Befolkningen ventes med Længsel paa en Udvidelse af den bestaaende Lov, og det vil være vanskeligt at forstaa, hvorfor der skal ventes meget længere. Efter de Udtalelser af den højtærede Minister, der fremkom i Fjor, havde vi maaske dog turdet vente, at der var fremkommet Forslag om Revision fra Regeringens Side. Dette er nu ikke sket, og derfor have Forslagsstillerne ment, at der maatte foretages noget i denne Sag, for at give Regeringen Lejlighed til at beskæftige sig dermed og udtale sig derom. Som Loven nu er, er Forsikringsraadet jo ofte meget vanskeligt stillet og maa ofte træffe Afgørelser, som gaa dets Følelser imod, men som ere efter Lovens Bogstav. Det fører mange Gange til ganske haarfine juridiske Afgørelser, som ere paa Trods af al Fornuft, men Loven har disse Ord, disse Bestemmelser,

som Forsikringsraadet ikke kan gaa uden om, om det end skal erkendes, at Raadet altid, saa vidt jeg kan se, gør den mest humane Fortolkning gældende — det tjener til dets Ære. Men det kan ikke nægtes, at naar der er en Lov, som udelukker visse Virksomheder, navnlig Virksomheder, som ere Fare underkastede, saa er der Trang til Stede til at foretage Ændringer paa dette Omraade, og jeg maa derfor ønske, at man gaar videre ad den humane Lovgivnings Vej, paa hvilken Loven af 7. Januar 1898 var det første Skridt. Hermed skal jeg foreløbigt slutte og anbefale Sagen paa det varmeste til det høje Tings og Regeringens Velvillie, saa at vi maa faa noget godt ud deraf.

Thomas Larsen: Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, som nu sluttede sit Foredrag, sluttede med at sige, at det var en stor Sag, som her blev behandlet, og deri har han ganske Ret. Det er en stor Sag, baade set ud fra dens Principper og i Henseende til det Omfang, som de ærede Forslagsstillere have givet deres Forslag. Det er tillige et ret taknemmeligt Emne, de ærede Forslagsstillere have taget sig paa at lovgive om. I saa Henseende behøver jeg kun at minde om tidligere Udtalelser fra det ledende Flertal i dette Ting og fra Regeringens Side. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne anførte i sit Foredrag ogsaa Udtalelser fra den nuværende Indenrigsminister, velvillige Udtalelser, som viste, at han havde et aabent Øje for, at man maatte gaa videre ad Lovgivningens Vej paa dette Omraade. For saa vidt er Sagen altsaa taknemmelig, idet de ærede Forslagsstillere jo paa Forhaand have kunnet være sikre paa, at et Forslag af den Natur vilde blive mødt med Velvillie baade af dette Ting og af Regeringen. Som allerede betonet, have vi jo gjort de første Skridt paa Ulykkesforsikringsvejen gennem Loven af 7. Januar 1898 og Loven om Fiskernes Ulykkesforsikring af 3. April 1900, og det har selvfølgelig aldrig været dette Tings Flertals Mening, at Ulykkesforsikringslovgivningen dermed skulde være afsluttet. Tværtimod have vi, som allerede nævnt, hele Tiden ment, at Udviklingen af denne Lovgivning skulde fortsættes. Det sene Tidspunkt, paa hvilket Forslaget nu er kommet til at foreligge her i Tinget, gør jo imidlertid, at det er vanskeligere at skaffe Ørenlyd i den Grad, som det under andre Forhold vilde være Tilfældet over for et Forslag af saa interessant Natur.